

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366778624/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

vil jeg ikke fordærve mig Fornøtelsen, ved at tænke længer paa hvordan det er muligt – *ab esse ad posse valet consequentia* – Hop! – Støvet fløi ham om Ørene, det gik ført i susende Gallop. Han reed forbi mange smukke Damer, som han før havde seet, og hilste dem paa det zærligste. Han hilste ogsaa sin Huusvert, som gik langsomt med et Par andre Spitsborgere til Vertshuset, og ikke noksom kunde forundre sig over, hvor den fattige Poet kunde føre sig saa prægtigt op. Nu saae Arnold langt borte en herlig forgyldt Vogn, næsten af Skikkelse som en romersk Triumfvogn, og hvori der sad en eenhig Dame. Der- som det nu var den skønne Grevinde Cordula – tænkte han og gav Hesten af Sporerne. Jo nærmere han kom Vognen, jo vissere syntes det ham, at det ingen Anden kunde være end hende, og da han endelig kom ved Siden af Vognen, saae han til sin store Henrykkelse, at han ikke bedrog sig: hun sad virkelig i Vognen og hilste ham med sit hulde fortryllende Smil, mens han lod Hesten gøre smukke Kaprioler og tog Hatten af for den Skønne.

«Seer jeg Dem endelig igjen, underlige Meneske! – sagde Grevinden – troer De endnu, jeg er en forhexet Melusina eller en Marmor-sphinx, eller vel endogsaa en elfenbeens Stokkeknop?»

«Ak, nei, skønne Grevinde! – svarede Arnold – men hvorfor talde De og saa gaadefuldt sidst? hvorfor modtog De mig just i den besynderlige Stilling, som nu eengang for Alle har forvirret mit Hoved, idet den har gjort deres skønne Billede til min Sjæls eneste Tanke. Siden jeg har seet Dem, veed jeg hverken om jeg vaager eller drømmer, og de naturligste Ting af Verden forekomme mig ofte overnaturlige og ubegribelige. Skulde De vel troe det, skønne Grevinde! at jeg for et Øeblik siden var nærved at troe, jeg kun reed paa en Kjøp; jeg syntes, Folk løe mig ud, og vilde virkelig tage min Ridehest i Haanden, som en Spadserestok, men var nær blevet Græsrytter over det Galskab. Jeg har ogsaa haft den taabelige Indbildning – blev han ved – at holde Deres Naade selv og mit sidste behagelige Ophold paa deres Slot for en Drøm og et Eventyr; og selv nu, da den huldsalgste Nærværelse overtyder mig om min Lykke, er det ligesom en hemmelig Frygt foruroliger mig og at ogsaa dette kunde være et Slags Drøm.»

«Troe dog deres egne Øine – sagde Grevinden – deres Hang til at gjøre Betragtninger over Alting, kan tilsidst jo bringe Dem til at tvivle paa deres egen Tilværelse – Slaae nu alle Skrapler i Glemme-

bogen og vær glad, see nu ere vi jo allerede i Skoven.» Vognen holdt; Arnold svang sig hurtig af Sadelen og hjalp Grevinden ud. »Bring Heste og Vogn til Slottet,» sagde han til sin lille Kjæresvend, som Arnold nu først blev vært, og i hvem han med Forundring gjenkjendte hin skønne fantastisk klædte Yngling, som han sidst havde seet paa Gaden i Hamborg. Han fik ikke Tid til at ytre sin Forundring herover; thi Grevinden tog ham fortrolig under Armen og sagde med sin kjærligt tonende Stemme: »nu følger De mig dog til mit Slot, og bliver hos mig længer end sidst, haaber jeg.»

»Til evig Tid! – sagde Arnold og trykkede den lille elfenbenshvide Haand til sine Læber; og neppe vare de paa et ceenligt Sted i Skoven, førend den elskovssvante Arnold laae begejstret for den Skjønnes Fod, og fremstammede med glødende Læber og bankende Hjerter den varmeste og inderligste Kjærlighedstilsaetelse. Rødmænde lævede den Skjønne ham op i sine deilige Arme og sagde efter en betydningsfuld Taushed, med et alvorligt provencé Blik: »Dersom du virkelig elsker mig saa høit, som du siger, hvi tænker du da saa meget paa, hvad vi ere for den udvortes Verden? vi vide jo nu dog, hvad vi ere for os selv og for hinanden, om der saa slet ingen Verden var til uden om os.»

»Ja visselig! – svarede Arnold henrykt og omfavnede den vidunderlige Skjønne – nu skal Intet i Verden adskille os meer.»

»Tænk da heller ikke paa, hvad jeg spurgte dig om sidst – vedblev hun – jeg maatte sætte din Kjærlighed paa Prøve; men den holdt jo ikke Stand, du tvivlede paa mig, fordi du ikke begreb mig, du fordybede dig i dig selv og vilde see før du troede. Dersom du nu ikke vil tabe mig for evig, og dig selv med mig, saa følg herefter kun dit Hjerter iblande, og slaae ikke Lyksaligheden ihjel, for at see hvoraf den bestaer.»

»Säg mig kun een Ting, skønne Cordula! – spurgte Arnold – hvem var den smukke Yngling, som styrede de vælige Gangere for din gyldne Karm? han saae jo ud som en liden Kjærlighedsgud, der førte Spandet for Cyprias Triumfvogn; men tager jeg ikke feil, saa har jeg seet ham før.»

»Det var min Page, den lille Floristan – svarede Cordula – jeg har den Yngling saa kjær som en Broder; du vil vist ogsaa elske ham høit, den lille Tusindkonstrer, naar du lærer ham at kjende. Imorgen skal han male mig dit Aasyn, – foiede hun til med et Suk – at jeg dog kan